

İlhamə Rəsulova

“Ömrümdən bir gün daha azalır deyə, sevinirəm. Sənə qovuşacağım günün xoşbəxtliyini yaşayacağam deyə”. Bu sözlər ömrünün baharında həyat yoldaşını, yeganə dayağını itirmiş gənc bir qadının dilindən şəhid həyat yoldaşına xitabən yazılıb.

Əzizə Həsənova II Qarabağ müharibəsi şəhidi Fariz Həsənovun həyat yoldaşdır. Farizin şəhadətindən sonra onun adını öz adıyla qoşa işlədir, təxəllüs olaraq götürüb. Ürəyində sevgisini, adında adını yaşadaraq Əzizə Fariz olub. Bu günlərdə Əzizə xanımın Farizlə qoşa yaşadığı günlərin xatirəsinə həsr etdiyi “Sevən qəlbın fəryadı” adlı kitabı işıq üzünə görüb. Şəhidimizin əziz xatirəsinə Əzizə xanımla birlikdə yad edirik.

- Əzizə xanım, bu günlərdə kitabınızın təqdimatı oldu. Öncələr yaradıcılığa meyiliniz olub?

- Yox. Sadə, qapalı bir həyat keçirdim, insanlar ya çox bədbəxt olanda, ya da xoşbəxt olanda qələmi əllərinə alırlar, könüllərindən süzlənələr kəlmələrə dönmür. Təəssüf ki, mənim yazmaq səbəbim fəlakətimlə başladı. Fariz həmişə deyirdi ki, ömrümdən keçən gözəl xatirələri yaz saxla, vaxt gələr balalarımız oxuyar. O dünyasını dəyişəndən sonra bu dedikləri yadıma düşdü. Düşündüm ki, mən onun arzusunu həyata keçirməliyəm. Bu kitabı yazmaqla özümü Farizin vəsiyyətini yerinə yetirmiş hesab edirəm. Mənim üçün çox qürurvericidir ki, təəssüratlarımı, hisslərimi, duyğularımı, ən əsası sevgimi həkk etdiyim kitabımı oxucularla bölüşdüm və gələcək nəsə bir örnək kimi təbliğ etdim.

- “Bu xatirələr” deyərəkən belə anladım ki, böyük bir sevginiz olub.

- Fariz mənim ömrümün çox çətin günlərində qarşıma çıxıb. Evin tək övladıydım. Anamla atam eyni

Döyüşə gedəndə uşaqların hərəsinin bir tay corabını cibinə qoydu...

Əzizə Fariz: Bilsəm ki, balam şəhid olacaq, yenə də atasının yolunu getməsini istəyəyəm

ildə həyatlarını itirdilər. Tək qaldım. Bu çox acı bir sınaq idi. Onun dostu mənim rəfiqəmlə evli idi. Dostlarımız sayəsində tanış olduq. Ona qədr tanımamışım bir-birimizi. 10 ay nişanlı qaldıq, o müddətdə mən Farizi yaxşı tanıdım. Və o gündən sonra ömrüm sanki onun ömrünə bələndi. Bir-birimizin ayrılmaz parçasına çevrildik. 8 il xoşbəxt evlilik həyatı yaşadım. Bu 8 ildə 80 il yaşamış kimi bir ömrümüz oldu onunla. Sevgi dolu, arzu dolu.

- Başqa nə arzuları var idi?

- İstəyirdi mən ali təhsil alım. İstəyirdi balalarımız da ali təhsillə olsun. Bu arzusunu da yerinə yetirdim. Bu il Odlar Yurdu Universitetinə qəbul olunmuşam. Uşaqların da keyfiyyətli təhsil alması üçün ölmədən gələni edəcəm.

- Bir hərbcinin xanımı olaraq əsgər həyatının çətinliklərini yaxşı bilirsiniz. Buna rəğmən oğlunuzun hərbcili olmağına razı olardınız?

- Nəinki razı olmaq, mən bilsəm ki, balam şəhid olacaq, yenə onun

hərbcili olmasına, atasının yolunu davam etdirməsinə çalışacam. Bu Farizin istəyi idi. Bizim bir qızımız, bir də oğlumuz var. Fariz şəhid olandan sonra məni həyata bağlayan onlar oldu. Düşündüm ki, uşaqların xatirəsinə güclü olmalıyam. Farizin yadigarlarını atalarına layiq şəkildə böyütməliyəm. Mənim bütün ömrüm ona həsr olunub və hər addımda, hər anımda onu yanımda hiss edirəm. Fariz indi də mənə sağkən olduğu qədər güc verir, ruh verir. Şəhid yarımı yaşatmaq uğrunda etdiyim mübarizədə hər an Farizimin varlığını hiss etdim, duydum. Bu mübarizə ruhu mənə Fariz bəxş edib. Şəhid xanımı olaraq fəxr edirəm ki, seçilmiş bir insanın həyat yoldaşı olmuşam.

- Mənə biraz ondan danış Duruşundan, yerindən Gəlişindən, gedişindən Bacardıqca hər işindən Nə bilirsən axır, çalış, Mənə biraz ondan danış.

Sizinlə danışarkən bu misralar yadıma düşdü nədənsə.

- Fariz Müddətdən Artıq Xidmət Edən Hərbi Qulluqçu (MAXE) idi. Hərbi xidməti sevirdi. Canında, qanıdaydı bu onun. Aprel döyüşlərində də iştirak etmişdi. II Qarabağ müharibəsində onların komandasını Füzuliyə apardılar. Füzuli uğrunda gedən döyüşlərdə həlak oldu. Döyüş yoldaşları onun cəsur, qorxmaz bir insan olduğunu deyirdilər. Fariz həm ər, həm ata kimi çox həssas, ürəyiyumşaq insan idi. Evə gələndə həmişə isti çörək alıb gələrdi. Çörəyi kəsib öncə uşaqlara iylərdirdi, deyirdi bu qoxunu hiss edərkən böyüdünlər ki, çörək qədri bilsinlər. Ürəyi uşaqlarla idi. Döyüşə gedəndə uşaqların hərəsinin bir tay corabını cibinə qoydu, darıxanda yanında olsun deyər. Uşaqlar meyvə şirəsinə çox sevdirdilər deyər, hər ev gəlişində mütləq isti çörək və uşaqların diliylə desəm, “çöplü sok” götürərdi. Son dəfə yola düşəndə taksiyə vermək üçün 4 manat istədi,

mən beş manat verdim. 1 manatı geri qaytardı ki, mənim əvəzimdən son dəfə onlara “çöplü sok” al. Hər dəfə evdən çıxanda uşaqları mənə tapşırırdı. Son dəfə mənə oğluma tapşırırdı. “Anan sənə əmanətədi, evin kişisi sənə” dedi. Onun şəhid olacağı bir gün öncədən yuxuda görmüşdüm. Bir təsəllim var. Hamımız bu dünyadan gedəcəyik. Kimlərsə adi ölümlərlə, kimlərsə şəhid kimi. Onun ölümü də həyat

yolu kimi şərəfli oldu. O şəhid olmağı arzulayırdı. Televizorda şəhidlər haqqında hansısa bir proqram verildəndə həmişə deyirdi, “nə xoş onlara, kaş Allah mənə də belə bir ölüm qismət etsin”. Deyərdi ki, şəhid olsam, elə et ki, kimsə sənə ağlamağımı görməsin. Və bir də deyərdi ki, şəhid olsam, mən sənə bu dünyadakından daha çox kömək etmiş olacam. Sən şəhid xanımı kimi bir adın daşıyıcısına çevriləcəksən. Bu nə qədər acı olsa da, bir o qədər şərəfli bir sınaqdır. Canımın yandığı qədər də fəxr edirəm onunla. Şəhid əmanətinə sevgisi, dəstəyi, təsəllisi olan bu xalq var olduqca şəhidlər yaşayacaq. Bu duyğudur mənə, mənim kimi minlərlə qadını ayaqda tutan. Yaxşı ki, varsınız, yaxşı ki, sizin kimi xalqım, millətim var. İndi tək istəyim var. Kitabımın ssenarisi əsasında film çəkilməsini istədim. Bir hərbcinin ömür yolunu işıqlandıran bu film bütün şəhidlərimizin ruhuna ithaf olardı.